

nebezpečný stav věci, jak se vytvořil činností pachatelovou ve spojení s ostatními okolnostmi, se přibližuje více nebo méně ke skutečnému poškození právního řádu, zda tímto stavem jsou dány všechny nebo jen některé příčiny, na jejichž souhrnné působivosti závisí skutečné vzejití škody. Proto stačí, že v době ucházení se o křivé svědectví bylo tu nebezpečí zakalení pramenů soudcovského přesvědčení, jakmile byl četnictvem vyšetřen čin spáchaný stěžovatelem na H-ové, a tím napovězena účelnost soudního svědectví H-ové, třebaže nebyly ještě splněny i další, bezprostřední předpoklady tohoto výsledku tím, že i soudce již nařídil obeslání H-ové a obsílka byla jí doručena. Budiž jen k tomu připomenuto, že soud, opíraje se o četnickou zprávu, zjistil, že se stěžovatel ucházel o křivé svědectví 12. února 1925, a že ze spisů vychází, že v týž den bylo soudcem nařízeno obeslání H-ové k svědeckému výsledku. Stačí-li tak po objektivní stránce pouhá pravděpodobnost, že by sváděná osoba mohla býti povolána k soudu za svědka, nezáleží ani po subjektivní stránce na tom, že pachatel v době ucházení se o křivé svědectví ještě nevěděl s určitostí, že dotčená osoba bude vyslýchána jako svědek; stačí, že věděl o oné pravděpodobnosti. Toto vědomí není stížností popřeno, a lze míti za to, že jest v rozhodovacích důvodech zjištěno větou, že si obžalovaný byl plně vědom toho, že žádá na H-ové, by u soudu dosvědčila nepravdu. Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2265.

Vykonání násilí na osobě (§ 83 tr. zák.) může záležeti již v omezení volnosti vůle svobodně se rozhodovati a jednati; nevyžaduje se tu fyzické vztažení ruky; násilí může býti spácháno též slovy.

V subjektivním směru se vyžaduje, by vzniknutí se stalo v úmyslu vykonati násilí na osobě nebo na věcech.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1926, Zm I 749/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Petra B-a do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 12. září 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudkem soudu první stolice byli obžalováni Petr B., Josef K. a Tomáš K. uznáni vinnými zločinem podle §u 83 tr. zák., spáchaným tím, že všichni společně, B. jako původce a ostatní dva jako pomocníci, vnikli v noci na den 3. dubna 1925 ve V. do příbytku Amalie P-ové a tam vykonali násilí na její osobě a na osobě domácích. Zmateční stížnost obžalovaného Petra B-a napadá tento rozsudek důvody zmatečnosti podle §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., leč neprávem.

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., namítá zmateční stížnost: a) že vzhledem k tomu, že je prokázáno, že stěžovatel klepal na dvéře u bytu P-ové a že Jan H. dvéře otevřel a pozval K-e dále, nemůže býti řečí o tom, že stěžovatel vnikl do příbytku P-ové, b) že stěžovatel se nedopustil v bytě P-ové násilí a že nelze zejména spatřovati vykonání násilí na osobě P-ové v tom, že vůči ní prohlásil, že se musí vystěhovati, že byt patří od nynějška Tomáši K-ovi, c) že v jednání stěžovatelově nelze spatřovati úmyslnost, že z toho, že pronesl vůči P-ové výrok pod b) uvedený nelze dovozovati, že jednal v zločinném úmyslu, směřujícím k vykonání násilí, zejména, přihlíží-li se k tomu, že stěžovatel s K-ovými ihned odešel, když P-ová prohlásila, že půjde na strážnici. Pokud zmateční stížnost tvrdí, že Jan H. pozval K-ovy dále (dovnitř), neprovádí uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti způsobem odpovídajícím zákonu, neboť nedrží se skutkových zjištění nalézacího soudu, jak by při správném provedení tohoto důvodu zmatečnosti činiti měla, nýbrž vychází z předpokladu nalézacím soudem nezjištěného (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Jinak dlužno označiti námitku, že nešlo o vniknutí po rozumu §u 83 tr. zák., za neodůvodněnou. Zmateční stížnost, jež sama připouští, že vniknutí ve smyslu §u 83 tr. zák. lze spatřovati též ve vkročení do příbytku proti předpokládané vůli oprávněné osoby nebo jejího zástupce, přehlíží, že obžalovaní vešli podle skutkových zjištění napadeného rozsudku do bytu P-ové v úmyslu, by tam vykonali na její osobě násilí, a to dokonce v noci, kdy, jak rozsudek zjišťuje, P-ová se již byla oddala nočnímu odpočinku, v němž nechtěla býti rušena. Za takových okolností nelze zajisté předpokládati souhlas osoby oprávněné se vstupem do její místnosti. Že obžalovaní musili si býti za tohoto stavu věci vědomi, že vnikají do příbytku P-ové bezprávně a proti její vůli, dlužno pokládati za samozřejmé. Jestliže tedy Jan H. otevřev na klepání dvéře u bytu P-ové řekl K-ům, jež viděl státi u dveří, by šli dále, nemůže to nic měniti na skutečnosti, že šlo o vniknutí do bytu P-ové po rozumu §u 83 tr. zák.

Svědék Jan H. sice potvrdil při hlavním přeličení, že pravil oběma K-ům, by šli dále, a napadený rozsudek pomijí tuto skutečnost mlčením, jelikož však tato skutečnost za daných okolností jest vedlejší, nelze napadenému rozsudku důvodně vytýkati neúplnost jeho výroku ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř. Námitce, že stěžovatel se nedopustil v bytě P-ové násilí, nelze rovněž přiznati oprávnění. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel, vkročiv se spoluobžalovanými do bytu P-ové, postavil tam židli, již byl s sebou přinesl, vyzval obžalovaného Tomáše K-e, by si tam přinesl též prádelník, a pravil P-ové, že se musí vystěhovati, že byt patří od nynějška Tomáši K-ovi, že obžalovaný Josef K. řekl Janu H-ovi, když tento se zastával P-ové: »Ty buď zticha, tobě do toho nic není, nebo tě vyhodíme z okna« a že P-ová byla za těchto okolností nucena s pláčem odejít a hledati pomoc na policejní strážnici. Pokud jde o pojem násilí po rozumu §u 83 tr. zák., dlužno uvést, že vykonání násilí na osobě může záležeti již v omezení volnosti vůle svobodně se rozhodovati a jednati, že se nevyžaduje fysického vztažení ruky, že násilí může býti spácháno též slovy. Nalézací soud postavil se proto na správné stano-

visko, vysloviv, že stěžovatel vykonal na osobě P-ové násilí tím, že za uvedeného stavu věci vůči ní prohlásil, že se musí vystěhovati, že byt patří od nynějška Tomáši K-ovi, neboť tímto jednáním byla volnost vůle P-ové svobodně se rozhodovati a jednati omezena. Soud prvě stolice sňledal dále právem ve shora uvedené vyhrůžce, jíž užil obžalovaný Josef K. vůči Janu H-ovi, násilí, vykonané na domácí osobě P-ové a posoudil věc správně, vysloviv v rozsudku právní názor, že, ježto všichni obžalovaní jednali ve společném zlém úmyslu, musí též všichni odpovídati za celý výsledek jednání. Po subjektivní stránce vyžaduje se ke skutkové podstatě zločinu rušení domácího pokoje podle §u 83 tr. zák., by vniknutí do domu nebo příbytku se stalo v úmyslu, vykonalí tam na osobě nebo věcech násilí. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaní vešli do bytu P-ové, jež byla před tím opětně daía na jevo, že nehodíá byt uvolniti, za tím účelem, by její byt svémocně zabrali pro Tomáše K-e. Zjištění zlého úmyslu, jehož je tu třeba, dochází v uvedených skutkových předpokladech rozsudku zřejmého výrazu. Je proto zmateční stížnost v tomto směru bezdůvodna pokud se týče nepřípustna, snaží-li se brojiti proti věcné opodstatněnosti rozsudku v tomto směru (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem podle zákona neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2266.

Čís. 2266.

Pojem »vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.) jest naplněn, dotklo-li se násilí vrchnostenské osoby buď přímo (úder, odstrčení), neb aspoň nepřímo (tahání se o věc). Nevyžaduje se, by osoba ta se pokusila odpor přemoci použitím protinásilí, ani, by sama byla přemožena; stačí takový odpor pachatelův, který by musela přemoci, kdyby chtěla úřední výkon vůbec provéstí.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1926, Zm II 419/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 17. července 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) dovozuje zmateční stížnost, že objektivní skutková podstata zločinu podle §u 81 tr. zák. by byla splněna teprve tenkrát, kdyby byl býval finanční orgán důvodně nucen použití proti násilí obžalované protinásilí. Poněvadž toho nebylo třeba a k dalšímu násilnému jednání ze žádné strany nedošlo, neodpovídá prý jednání obžalované pojmu násilného vztažení ruky, nýbrž jeví se jako pouhý beztrestný trpný odpor. Také o subjektivní vině (úmyslu zmařiti služební výkon) nemůže prý býti řeči u obžalované, uváží-li se, že již potom neutíkala, a že jí muselo býti zřejmo, že každý takový úmysl by byl marný. Avšak zmateční stížnost jest v onom směru neodůvodněna, v tomto není provedena po zákonu. Trestná činnost v §u 81 tr.